

ואת גבות עיניו, ואת כל שערו יגלח". ולהשמיענו שיבא עשה של גילוח מצורע וידחה לא תעשה של הקפת הראש.

ומוסיפה הגמרא:

וקא פבר האי תנא שהקפת שער "כל הראש" גם היא שמה הקפה.

והיינו, שאין זה איסור של "הקפה" בלבד, אלא הוא איסור לגלח את הפיאות בכל ענין, גם בשעה שהוא מגלח את כל שערות הראש.

כי יש הסוברים שהאיסור הוא דוקא לגלח את פיאות הראש, ולהשאיר שיער בראש למעלה בצורה עגולה. אך אם מוריד את כל השערות, ולא נשאר בראש למעלה שער בצורת מעגל, אין בכך איסור.

ובמצורע הוא צריך לגלח כל שערות ראשו. ואם נאמר שאין איסור בגילוח הפיאות בשעת גילוח כל שערות הראש, אין מכאן ראייה שעשה דוחה לא תעשה.

וכיון שלמדנו מכאן שעשה דוחה לא תעשה, לכן איצטריך "עליה" לומר שאין מצות יבום דוחה לא תעשה של ערוה.

ודוחה הגמרא, שאין זה מקור טוב לדחיית עשה ללא תעשה:

ומשנינן: **נפקא להו מ"ראשו"** האמור בפרשת תגלחת מצורע.

דתניא: נאמר בפרשת מצורע שנרפא מנגעו [ויקרא יד ט]:

"והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו.

את ראשו, ואת זקנו, ואת גבות עיניו.

ואת כל שערו יגלח".

ודורשת הברייתא את הפסוק הזה:

"ראשו" האמור במצורע, אחרי שכבר חייבו הכתוב [בתחילת הפסוק] בגילוח כל שערו — **מנה תלמוד לומר?** לאיזה צורך חזר ופירט הכתוב את החיוב לגלח שערות ראשו, אחר שכבר צוה לגלח את כל שערו?

לפי שנאמר [ויקרא יט]: "לא תקיפו פאת ראשכם".

ואיסור זה, משמעותו היא, שאסור לגלח את פאות הראש, כדי שלא תהיינה שערות הראש הנותרות בקדקד הראש נראות כעין עיגול [מוקפות].

שומע אני אף מצורע כן, שיהיה אסור לו לגלח את פאות ראשו.

תלמוד לומר במצורע "את ראשו ואת זקנו

הבגד הוא כלאיים, ואסור ללובשו כי הוא "חפצא" של כלאיים.

והשנית, אם חיבר אל בגד פשתים בגד של צמר, על ידי שתי תכיפות, או שקשר אל בגד הפשתים חוטי צמר, כמו בציצית, ששם לא נעשה הבגד עצמו "חפצא" של כלאיים, אלא שאסרה תורה ללבוש בגד שמחוברים בו צמר

ופשתים יחד.

וכיון שקשירת חוטי הציצית בבגד הפשתים אינה עושה את הבגד כולו לבגד של כלאיים, אלא שאסרה תורה ללבוש צמר ופשתים המחוברים יחדו, נמצא שלבישת כל חוט של צמר ביחד עם בגד פשתים היא איסור בפני עצמו, ולכן שפיר טען הרשב"א על התוס', שאין